

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: T. B.**, zastoupen Mgr. René Gemmelem, advokátem, se sídlem K. Sliwky 126, Karviná - Fryštát, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 58 Ca 17/2004 - 23 ze dne 30. 3. 2006,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2006, č. j. 58 Ca 17/2004 - 23, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. DSH/6716/03/HA ze dne 13. 1. 2004 a věc vrátil k dalšímu řízení; současně uložil žalovanému (dále jen „stěžovateli“) povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4150 Kč. Citovaným rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy, ze dne 16. 5. 2003, č. j. OD/1/1429/03/SŘ - LŠ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v tehdy platném znění (dále jen „přestupkového zákona“), kterých se dopustil tím, že dne 19. 2. 2003 kolem 01:55 hod řídil osobní motorové vozidlo zn. Honda RZ X po ulici K. v O. – Z. a odmítl se podrobit na výzvu policisty lékařskému vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto jednáním se dopustil porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 22 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 500 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že oznámení o zahájení řízení neobsahuje popis skutku, ze kterého je viněn. Následné procesní úkony je proto nutno považovat za nezákonné. Dále se správní orgán v rámci odvolacího řízení nevypořádal s požadavkem žalobce na nařízení ústního jednání, v rámci kterého by měl žalobce prostor podrobně se k věci vyjádřit, vznášet námitky a navrhopvat důkazy či přednášet kvalifikovanou právní argumentaci. Stěžovatel rovněž nevyslechl dva přímé svědky, které žalobce v rámci odvolacího řízení navrhoval, a kteří by prokázali, že žalobce vozidlo neřídil. Byla mu tak odňata možnost řádně se hájit a předkládat důkazy k prokázání své nevinu. Žalobce v této souvislosti rozporuje, že by úřední záznamy Policie ČR měly mít vyšší důkazní hodnotu než výsledky jiných osob.

Krajský soud ve svém rozhodnutí neshledal důvodnou první a druhou z žalobcových námitek, přisvědčil však třetí námitce, že se stěžovatel nevypořádal s důkazními návrhy žalobce. K první námitce týkající se nedostatku náležitostí oznámení o zahájení řízení krajský soud uvedl, že z předmětné listiny je naprosto zřejmé, jaký skutek je mu kladen za vinu, nechybí ani právní kvalifikace skutku. Pokud se jedná o požadavek ústního jednání, soud se ztotožnil s názorem správního orgánu, že nedošlo k porušení ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, neboť žalobce se na písemné předvolání k ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy, přičemž jeho zdravotní stav provedení potřebné omluvy z jednání umožňoval. Důvodnou shledal soud námitku, že stěžovatel nevyslechl dva svědky, které žalobce v průběhu řízení navrhoval. Krajský soud uvedl, že pro přesvědčivost rozhodnutí správního orgánu bylo nezbytné, aby v odůvodnění bylo reagováno na všechny návrhy účastníka řízení. Krajský soud vyšel ze skutečnosti, že okruh dokazovaných skutečností, včetně výběru důkazních prostředků, jakož i hodnocení důkazů je věcí správního orgánu (§ 34 odst. 4 a 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v tehdy platném znění – dále jen „správní řád“). Pokud ovšem správní orgán dospěje k závěru, že provedení některých navrhovaných důkazů se jeví nadbytečným, musí být tento závěr v odůvodnění rozhodnutí uveden, a to včetně argumentace, co ho k tomu vedlo. Z odůvodnění musí být zřejmé, které skutečnosti správní orgán vedly k závěru o účelovosti tvrzení žalobce a v návaznosti na to musí ozřejmit i důvody, které ho vedly k tomu, že další dokazování neprováděl. Odvolacím orgánem bylo proto porušeno ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. S ohledem na tyto skutečnosti kvalifikoval krajský soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, a proto rozhodnutí žalovaného s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítá především to, že nesouhlasí s důvody, pro které shledal soud rozhodnutí nepřezkoumatelným. Stěžovatel se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi důkazními návrhy žalobce, a reagoval na všechny tyto návrhy v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel reagoval řádně na návrh na provedení ústního jednání, což uznal ve svém rozsudku i soud. Důkazy stěžovatel ve svém rozhodnutí nejenom uvedl, ale je i vyložil. V odůvodnění svého rozhodnutí se vypořádal i s otázkou účelovosti jednání žalobce (ve vztahu k požadavku žalobce na provedení důkazu výsledkem dvou svědků), přičemž stěžovatel odkázal na poslední odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí. V tomto odstavci je uvedeno, že z obou

úředních záznamů zasahujících policistů jednoznačně vyplývá, že ve vozidle se nacházela jediná osoba, která uvedené vozidlo řídila. K tvrzení obviněného, že vozidlo neřídil on, ale jím uvedená osoba (navrhovaný svědek), správní orgán uvedl, že toto tvrzení považuje za účelové, neboť je nelogické, aby policisté požadovali dechovou zkoušku po spolujezdci, a ne po řidiči. Obviněný byl jedinou osobu, která se nacházela ve vozidle, toto řídila a na výzvu policisty se podrobila dechové zkoušce, která byla pozitivní, a následně se odmítla podrobit lékařskému vyšetření. Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušit a věc vrátit k novému řízení. Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 32 odst. 1, věty první správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle § 32 odst. 2, věta druhá správního řádu určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán, který není v tomto směru vázán návrhy účastníků řízení (§ 32 odst.1, věta druhá správního řádu) a není povinen provést všechny jimi navrhované důkazy. Nicméně pokud správní orgán nevyhoví určitému návrhu na provedení důkazů, má povinnost ve svém rozhodnutí vyložit, jaké důvody jej k tomu vedly. Podle § 47 odst. 3 správního řádu uvede správní orgán v odůvodnění rozhodnutí, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Odmítnutí provedení navrhovaného důkazu může být bezpochyby zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, bylo-li již tvrzení, k jehož ověření či vyvrácení je důkaz navrhován, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno, správní orgán je však povinen v odůvodnění uvést, proč navrhované důkazy případně považoval za nepotřebné, či nadbytečné (výše uvedené úvahy jsou konzistentní s dosavadní judikaturou NSS, např. rozhodnutí ze dne 7. 3. 2007, č. j. 3 As 32/2006 - 52).

O těchto skutečnostech není v daném případě sporu. Ani stěžovatel nezpochybňuje, že v případě, že nejsou některé z důkazů navržených účastníkem řízení provedeny, musí důvody k takovému postupu řádně osvětlit v odůvodnění svého rozhodnutí. V daném případě však stěžovatel tvrdí, že nesouhlasí s důvody, pro které shledal soud rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi důkazními návrhy žalobce a reagoval na všechny jeho návrhy v odůvodnění rozhodnutí. Obsahově přitom poukazuje na poslední odstavec odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se k důvodům neprovedení navrhovaných důkazů měl vyjádřit. Nejvyšší správní soud tedy posuzoval správnost hodnocení věci krajským soudem, který vyhodnotil rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Krajský soud při svém vyhodnocení vyšel z toho, že žalovaný vůbec nereagoval na důkazní návrhy uvedené v odvolání žalobce.

Z předloženého spisového materiálu lze zjistit následující skutečnosti: V odvolání žalobce byl předmětný důkazní návrh uveden těmito slovy (zkráceno): „... tvrdím, že jsem v žádném případě dne 19. 2. 2003 kolem 01,55 hod. neřídil motorové vozidlo HONDA RZ X po ulici K. v O. Z. V tomto vozidle jsem jel jako spolujezdec, přičemž vozidlo řídil R. Š., L.

X, O. Dalším spolujezdcem byl J. B., V. X, O. Oba jmenované navrhuji vyslechnout jako přímé svědky.“ Na tento návrh reagoval žalovaný v předposledním odstavci odůvodnění svého rozhodnutí (v kasační stížnosti nesprávně uveden odkaz na poslední odstavec odůvodnění jeho rozhodnutí), a to následujícím způsobem: „Z obou úředních záznamů zasahujících policistů jednoznačně vyplývá, že ve vozidle se nacházela jediná osoba, která výše uvedené vozidlo řídila. V této byl zjištěn T. B., a tento byl jako řidič vozidla hlídkou kontrolován, následně vyzván k dechové zkoušce, a poté po pozitivním zjištění alkoholu v dechu 1,30 promile fail i vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči, kterému se však odmítl podrobit. K tvrzení obviněného, že vozidlo neřídil, ale jím uvedená osoba, tak k tomuto odvolací orgán dodává, že toto tvrzení obviněného považuje za účelové, neboť je nelogické, aby policisté požadovali dechovou zkoušku po spolujezdci, ne po řidiči. Obviněný byl jedinou osobou, která se nacházela ve vozidle, toto řídila a na výzvu policisty se podrobila dechové zkoušce, která byla pozitivní, a následně se odmítla podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že citovaný odstavec je evidentně reakcí správního orgánu na důkazní návrh žalobce v odvolání.

Správní orgán se v něm opírá o úřední záznamy zasahujících policistů a dovozuje účelovost tvrzení, které by měly být prokazovány navrhovanými důkazy. V citované úvaze chybí pro její dokonalost explicitní věta, že provedení navrhovaných důkazů shledává správní orgán nadbytečným, tato skutečnost, jakož i úvaha správního orgánu o důvodech jeho postupu je však z textu dostatečně zřejmá. Je třeba poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 2 Azs 263/2004 ze dne 23. 3. 2005), která na otázku nepřezkoumatelnosti nahlíží tak, že nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí. V dané věci je z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele dostatečným způsobem zřejmé, které skutečnosti byly jeho podkladem i jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů, na základě nichž rozhodoval. Rovněž z něho lze dovodit, proč k provedení navrhovaných důkazů nepřistoupil. V souvislosti s otázkou stěžovatelem navrhovaného doplnění dokazování výsledkem dvou svědků lze poukázat na vysvětlení vlastnoručně uvedené stěžovatelem dne 19. 2. 2003 v „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“, kdy sám uvedl, že šel po chodníku a příslušníci jej zastavili, protože se jim asi nelíbil nebo nezdál. Vůbec se však po podrobení se dechové zkoušce na alkohol v krvi nezmínil, že by neřídil osobní automobil, případně, že by jej řídila jiná osoba. Pouhá skutečnost, že by mohlo být odůvodnění rozhodnutí v některých částech propracovanější, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Z citovaného odstavce odůvodnění vyplývá, že správní orgán se důkazním návrhem uvedeným v odvolání srozumitelným a pochopitelným způsobem zabýval. Otázkou sice může zůstat, zda v rozhodnutí uvedené důvody jsou dostatečné pro zvolený postup, krajskému soudu však nelze dát za pravdu, jestliže výše popsanou situaci vyhodnotil tak, že žalovaný „vůbec nereagoval na důkazní návrhy uvedené v odvolání žalobce“. Úvaha stěžovatele, jak o navrhovaných důkazech uvažil, je totiž v souladu § 47 odst. 3 správního řádu z rozhodnutí seznatelná. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72 rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu.

Za daných okolností nelze napadené rozhodnutí vyhodnotit jako nepřezkoumatelné, neboť důvody, které vedly správní orgán k jeho postupu (neprovedení navrhovaných důkazů), jsou z napadeného rozhodnutí seznatelné, a to způsobem, který je pochopitelný i hodnotitelný. (Pochopil je i sám žalobce, jak vyplývá i ze žalobních bodů, neboť v žalobě rozvádí polemiku

právě s úvahou správního orgánu uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.) Podle konstantní judikatury pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105). V dalším postupu je tedy na krajském soudu posoudit v intencích žalobních bodů, zda úvaha správního orgánu ve věci je správná a důvody správního orgánu jsou přesvědčivé a dostatečné pro zvolený postup.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu